

Több kell ahhoz, mint ami tőled telik. Ennek a feladatnak legfeljebb férfi merészkedhetik.

Mit tudhat a nő a nőről?

Mint ahogy az egyszeri anya, akit biztattak, hogy egy szobába gyömöszölt hét gyermekét küldje a friss levegőre, anyai felsőbbiséggel sajnálta le a tanácsot, mondván: Mit tud a gyerek a levegőről?

Igaz is. Mit tudunk mi asszonyok önmagunkról? Igazi természetadta énünkről, erről a férfinyomorította átalakította énről? Ismerjük önmagunkat, mint a férfihez idomított, ugyan tagadhatatlanul az emberi fajhoz tartozó, de annak minden esetre másodrangú képviselőjét. De nem ismerjük, mert nem szabad ismerünk igazi magunkat.

A faji feladataink nagyságából fakadó büszkeségünket – a természet legnagyobb feladatát mi ránk bízta – megölték brutális törvényekkel, amelyek elhitették velünk, hogy a természet kitüntető bizalma: szégyenbélyeg.

Eredendő ösztöneinket: az embertvédő félelmetes anyai erőt kikapcsolták a világot irányító erőtényezők közül. Évezredekig tartó embermészárlás e szuggesztív eredménye.

Kultúrértékünket a maguk számlájára könyvelték el. Bennünket, az első szociális munka – azaz a nem csupán önmagáért es önmaga számára végzett munka – elvégzőit, az ipar kezdeményezőit kilóditottak a munkánkból, amelyet egyszerűen kisajátítottak, mihelyt az kifizetődött.

Elsenyvedt önérzetünk, emberi öntudatunk azonban nem pusztult ki csirájában.

Úgy látszik, oly hatalmas volt a törvények, társadalmi szokások és berendezések hamujával takart tűz, hogy parazsából újból kilobbanhatott a nő emberre válásának lángja.

Ez a láng hevít ma bennünket a társadalomban megillető helyünkért való küzdelemre. Ez világítja De a nő emberré válásának útját, melyet a nőmozgalom tör a természetellenesen elnyomított társadalom rengetegében. Ebből a lángból táplálkozik hitünk, hogy ma meginduló lapunk – minden munkásának odaadó szolgálataival – erős eszköze lesz annak, hogy ne bujtathassák tovább a rejtélyesség burokjába a nőt, hanem ismerjék fel benne az emberi faj húsból-vérből való képviselőjét, akiben egy cséppel sem több a talányos rejtélyesség, mint a faj másíknemű képviselőjében.

Lapunk a nőt női szempontból fogja ismertetni. A mesterséges összezsugorodottságának megszűnésével járó igényeit, törekvéseit fogja képviselni. Eszköz lesz annak igazolására, hogy az örök rejtély ép olyan költői hazugság, mint az a sok más legenda, amit a nővel szemben elkövetett igazságtalanságaik leplezésére idők folyamán a nő körül szóttek.

Az örök rejtélyesség misztikumából kilépő nőt s vele együtt az egész társadalmat kívánjuk új folyóiratunk keretében szolgálni.

Az örök rejtély.

Írta: BÉDY-SCHWIMMER RÓZSA.

Rejtély sokféle van, de örök rejtély csak egy: a nő, így mondják titokzatos mosollyal, vagy komolykodó fontoskodással, költők, írók, művészek és mondja az ő nótájuk refrainejeképen minden férfi, aki a nőről – elmélkedik.

Örök rejtély. S azért mégis minden tizenhat éves tacsó azt hiszi, ő meg tudja fejteni. Ő »ismeri a nőt«, hiszen ő férfi. S nemcsak, hogy ismeri, de csak ő a nőt. Az önmagát nem ismeri. Csak úgy hordja mivoltát, mint a madár a tollazatát: nem tudja miért, nem tudja minek.

A férfi mindent tud az asszonyról. Ismeri rendeltetését, szükségleteit, értékét, – az egyénit és a társadalmat – tudja milyen körülmények közt boldog, milyenek közt szerencsétlen az asszony. Tisztában van tehetőségeivel, korlátozottságaival.

Kívül-belül ismeri a nőt, aki számára együttesen egy kalap alá fogható fogalom.

S ha a nő sokfélesége tudatában fogalommá zsugorítása ellen lázong, ha rendeltetését a férfi megállapításaitól eltérően magyarázza: fenyegető megvetéssel állítják elébe az »örök rejtély« varázsszavát:

»Te asszonyagyú lény, akarod az örök rejtély talányait megfejteni?«